

Arrest

nr. 183 755 van 13 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat BYUMA *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van etnische origine te zijn. U bent het soennitische geloof aanhangig. U bent afkomstig uit het dorp X, gelegen in het district Deh Bala van de provincie Nangarhar.

U woonde tussen uw vier- en tweeëntwintigjarige leeftijd als Afghaanse vluchteling in Peshawar, Pakistan. U behaalde in Pakistan uw diploma middelbaar onderwijs en u studeerde af in 2007. U volgde er ook een cursus Engels gedurende een jaar. U keerde terug naar Afghanistan in het begin van 2007. U kreeg een job bij de Nationale Commissie van Vrede en Reconciliatie in Kaboel waar u tussen april 2007 en april 2008 als computeroperator werkte. U nam ontslag omdat u dacht dat u kon worden

geïdentificeerd door talibanleden die op kantoor langskwamen om te onderhandelen met de Commissie. U werkte daarna vanaf januari 2009 tot april 2009 bij ASCHIANA in Kaboel, een organisatie dat zich inzette voor Afghaanse straatkinderen, waar u voor een tijdelijk project surveydata omzette in grafieken. U startte in april 2010 als tolk voor de NAVO-troepen in de provincie Logar, waar u was gestationeerd in de militaire basis COP Charkh. U werkte er gedurende zes maanden waarna u ontslag nam omdat de taliban via de dorpsoudsten en de imam aan uw moeder hadden laten weten dat ze u zouden doden omdat u samenwerkte met de ongelovigen. U verklaart dat uw neven de informatie omtrent uw werk als tolk aan de taliban hebben doorgespeeld. Uw neven zouden dit uit wraak hebben gedaan vanwege een eigendomsconflict over het land van uw vader, dat na uw terugkomst uit Pakistan in uw voordeel werd beslecht.

In januari 2011 begon u te werken bij het Ministerie van Onderwijs waar u werkte als assistent van de stafchef van de onderwijsminister tot u ontslag nam in hout 1392 (februari/maart 2014 volgens de gregoriaanse kalender) door de aanhoudende bedreigingen van de taliban. Ongeveer een jaar en twee maanden nadat u ontslag nam bij het Ministerie van Onderwijs kreeg u een dreigbrief opgestuurd van de taliban. U besloot op 10 asad 1394 (1 augustus 2015 volgens de gregoriaanse kalender) het land te verlaten.

U kwam op 27 augustus 2015 aan in België en u vroeg op 28 augustus 2015 asiel aan.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden gedood door de taliban.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: uw taskara, een brief getekend door de politiechef van uw district, een brief gericht aan de districtschef, een brief van de Commissie van Reconciliatie, een aanbevelingsbrief van ASCHIANA, een dreigbrief van de taliban, twee appreciatiebrieven van het Ministerie van Onderwijs, een bewijs van tewerkstelling getekend door de viceminister van onderwijs, een aanbevelingsbrief van de stafchef van de onderwijsminister, een brief aan Kaboel Bank van Mission Essential Personnel met de vraag om een rekening te openen, uw diploma van het middelbaar onderwijs, een puntenblad van een middelbare school, een kaart van Kaboel Bank, een identiteitskaart van ASCHIANA en drie medische attesten.

B. Motivering

U ben er niet in geslaagd het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten, noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw voorgehouden werk als tolk voor de NAVO, noch aan uw werk bij het Ministerie van Onderwijs en de daaruit voortvloeiende bedreigingen door de taliban.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u uw job als tolk voor de NAVO in Logar niet aannemelijk heeft gemaakt. Zo weet u bijna niets over uw collega-tolken te vertellen, ondanks het feit dat u zei dat jullie "zeer close" waren (CGVS III, p. 9). Zo vertelt u zelf dat elk peloton, waarvan er vier in uw basis waren gestationeerd, twee tolken toegewezen kreeg. Wanneer u vervolgens over uw collega-tolk wordt bevraagd die bij u in het peloton was ingedeeld, kan u enkel zeggen dat hij O. heette, en dat mensen hem "Big M." noemden. Verder ken u enkel zeggen dat hij een goed mens was. Wanneer u wordt gevraagd naar meer details, moet u bizar genoeg toegeven dat u niets anders over hem weet (CGVS III, p. 9). Dat u zelf beweert met hem een goede relatie te hebben gehad, maar verder niets specifiek over hem kan vertellen, is hoogst onaannemelijk. Ook over de rest van uw collega-tolken kan u niets anders vertellen dan de stam tot dewelke zij behoorden en van welk district ze kwamen. Ook wanneer u expliciet wordt gevraagd of u iets meer van ze weet, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS III, p. 10). Wanneer u wordt geconfronteerd met het feit dat het uiterst bizar is dat u bijna niets over hen weet terwijl u zelf zei dat jullie zeer close waren, past u plots uw verklaringen aan en zegt u dat de tolken onderling bang waren van elkaar en geen persoonlijke informatie uitwisselden uit angst dat jullie info zou worden doorgegeven aan andere mensen op de basis (CGVS III, p. 10). Deze verklaring kan bovenstaande vaststelling evenwel niet verhelderen. Dat u uw verklaringen aanpast naargelang de vragen die u worden gesteld, zet de geloofwaardigheid van uw voorgehouden werk als tolk verder op losse schroeven.

Daarnaast moet worden vastgesteld dat u bitter weinig weet over uw directe overste, luitenant L.. Zo kan u enkel zeggen dat hij een normale persoonlijkheid had, zijn ondergeschikten respectvol behandelde en jullie graag met elkaar werkten. Gevraagd naar meer informatie over hem, moet u echter toegeven dat u niets meer over hem weet (CGVS III, p. 7). Er kan echter worden verwacht dat u op zijn minst iets meer over uw directe overste kan vertellen, zeker aangezien u beweert dat u daar zes maanden ononderbroken was gestationeerd (CGVS III, p. 5). Dat u daar geenszins toe in staat blijkt, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden werk als tolk.

Daarenboven verklaart u tijdens uw derde interview op het CGVS dat u was gestationeerd in COP Charkh, in Logar. U weet echter niet waar "COP" voor staat (CGVS III, p. 3). Dat u zes maanden lang als tolk op een militaire basis heeft gewerkt zonder te weten dat "COP" voor "Combat Outpost" staat, is

uiterst opmerkelijk. Wanneer u naar andere basissen in de provincie Logar wordt gevraagd, weet u FOB Shank en FOB Altimur te vernoemen, maar zoals in uw tweede interview op het CGVS reeds bleek (CGVS II, p. 15), weet u evenmin dat "FOB" voor "Forward Operating Base" staat. Meer nog, wanneer u later tijdens uw derde gehoor wordt gevraagd wat het verschil is tussen een "COP" en een "FOB", beweert u verkeerdelijk dat ze legeronderdelen zijn, waarbij een "COP" een eskader is en "FOB" een compagnie (CGVS III, p. 5). Dit brengt de geloofwaardigheid van uw voorgehouden werk als tolk verder in het gedrang.

Bovendien bent u bijzonder vaag over het examen dat u moest doen voor u werd aangenomen als tolk. U zegt dat het plaatsvond in Koboel, maar u weet niet meer waar. Gevraagd naar het examen zelf, kan u enkel zeggen dat er veel meerkeuzevragen waren, en dat u over iets moest schrijven (CGVS II, p. 15). U weet echter niet meer wat voor vragen het waren, noch waarover u moest schrijven (CGVS II, p. 16). Dat u hierover op geen enkele manier concrete informatie kan voorleggen, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw voorgehouden werk als tolk nog meer.

Vervolgens moet worden vastgesteld dat u uw werk bij het Ministerie van Onderwijs evenmin aannemelijk heeft gemaakt. Zo is uw kennis over uw collega's wederom compleet ontoereikend. Zo verklaart u dat jullie in totaal met drie medewerkers waren die voor de stafchef werkten: A.B.H., K. en uzelf (CGVS III, p. 15). Echter, over het werk van A.B.H. kan u enkel zeggen dat hij de stafchef vergezeld tijdens meetings met de buitenlanders en dat hij de e-mails van de stafchef beantwoordde. Wanneer u hierover verder wordt bevraagd, moet u toegeven dat u niets over zijn job weet en dat u hem er nooit iets over vroeg (CGVS III, p. 14). Ook over K. kan u enkel zeggen dat hij officiële brieven voor de stafchef doorstuurde naar betrokken kantoren. Wanneer hierover wordt doorgevraagd, bekent u dat u geen informatie meer over hem heeft (CGVS III, p. 15). Er zou ook nog een zekere Gran Sahib op het kantoor van de stafchef hebben gewerkt, maar u weet enkel dat hij voor de minister werkte en dat hij adviseur was. Hierover verder bevraagd, herhaalt u enkel dat hij adviseur was van de minister en dat jullie niets met hem te maken hadden (CGVS III, p. 14-15). Ook wanneer u later opnieuw over uw collega's wordt bevraagd, geeft u toe dat u niets over hun persoonlijk leven weet (CGVS III, p. 17). Het is evenwel totaal onaannemelijk dat u beweert meer dan drie jaar voor het Ministerie van Onderwijs te hebben gewerkt maar dat u niets concreets over de jobinhoud en het persoonlijke leven van uw directe collega's weet te vertellen. Hiermee geconfronteerd, houdt u vast aan uw bewering dat jullie niet over die dingen praatten (CGVS III, p. 17). Dit is evenwel weinig aannemelijk en zet de geloofwaardigheid van uw voorgehouden werk als assistent van de stafchef van de onderwijsminister sterk op de helling.

Ook over uw directe overste, stafchef M.S.A., met wie u anderhalf jaar hebt samengewerkt, vertoont uw kennis bizarre gebreken. Zo weet u enkel te zeggen dat hij een goede persoon was en een goede relatie had met iedereen. Wanneer u vervolgens wordt gevraagd of u meer over hem weet, moet u het antwoord schuldig blijven en antwoordt u dat hij niets over zijn persoonlijk leven deelde (CGVS III, p. 13). Het is echter niet aannemelijk dat de stafchef, die nota bene de job op het ministerie persoonlijk voor u had gecreëerd (CGVS III, p. 12), gedurende het anderhalf jaar dat u voor hem heeft gewerkt nooit iets over zijn persoonlijk leven zou hebben verteld. Deze onaannemelijkheid wordt nog verder benadrukt door het feit dat uw oom langs moederszijde de stafchef kende en u bij hem had aanbevolen (CGVS III, p. 11-12). Echter, wanneer u wordt bevraagd over de relatie tussen uw oom en de stafchef, kan u enkel zeggen dat ze van hetzelfde district waren. Wanneer er verder wordt doorgevraagd, geeft u aan niet te weten wat u nog moet zeggen en stelt u simpelweg dat het genoeg is dat iemand van dezelfde regio komt (CGVS III, p. 14). Dit is evenwel niet aannemelijk. , Aangezien u zonder de relatie tussen de stafchef en uw oom langs moederszijde de job op het ministerie nooit zou hebben gekregen, kan er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat u de band tussen uw oom en de stafchef nader zou kunnen toelichten. Dat u daar geenszins toe in staat bent, brengt de geloofwaardigheid van uw voorgehouden tewerkstelling verder in het gedrang.

Bovendien ontberen uw verklaringen over A.W.W., de stafchef die het na anderhalf jaar overnam van A. en onder wie u een paar maanden werkte alvorens u werd overgeplaatst naar het archief, eveneens concrete details. Zo kan u enkel zeggen dat hij een goed man was, een goede relatie had met iedereen, reeds ervoor stafchef was geweest en naar het buitenland was geweest voor zijn studies. Hierover verder bevraagd, geeft u toe dat u niets meer over hem weet (CGVS III, p. 17).

Zelfs over de minister van onderwijs, F.W., heeft u weinig tot geen concrete informatie. Zo weet u niet hoe lang de minister zijn positie reeds bekleedde toen u aantrad bij het ministerie. Wanneer u vervolgens wordt gevraagd wat u over de onderwijsminister weet, kan u wederom enkel zeggen dat hij een goed man was, dat hij met iedereen een goede relatie had, dat u nooit iets slechts over hem hoorde en dat hij veel had gedaan voor het onderwijs (CGVS III, p. 15-16). Wanneer u om meer concrete informatie wordt gevraagd, kan u enkel zeggen dat de minister onderwijs promootte en dat er veel scholen werden gebouwd (CGVS III, p. 16). Wanneer u vervolgens over meer concrete projecten wordt bevraagd waarmee het ministerie zich bezighield, ontwijkt u meermaals de vraag en herhaalt u enkel dat

u voor de stafchef werkte en dat de projecten door de aankoopsectie werden behandeld (CGVS III, p. 16). Het is echter totaal onaannemelijk dat u niets zou weten van de projecten georganiseerd door het ministerie als u zo nauw samenwerkte met de stafchef, die deel uitmaakte van de kern van het Ministerie van Onderwijs. Hiermee geconfronteerd, herhaalt u gewoon opnieuw dat u voor de stafchef werkte (CGVS III, p. 16).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u uw voorgehouden werk als tolk voor de NAVO en uw werk bij het ministerie van onderwijs geenszins aannemelijk weten te maken. Wat betreft uw voorgehouden problemen met uw neven, die voortvloeien uit een eigendomsconflict over het land van uw vader, moet eveneens worden opgemerkt dat u die problemen niet aannemelijk heeft gemaakt. Wanneer u de kans krijgt om de problemen met uw neven toe te lichten, verklaart u namelijk enkel dat uw neven al de informatie over uw werk en uw verblijfplaatsen aan de taliban hadden doorgespeeld (CGVS II, p. 19). Echter, zoals hierboven reeds werd vastgesteld, kan er geen geloof gehecht worden aan uw werk als tolk, noch aan uw werk als assistent van de stafchef van de minister van onderwijs. Bijgevolg kan er logischerwijs evenmin geloof worden gehecht aan uw voorgehouden problemen met de taliban, die volledig voortvloeien uit uw tewerkstelling bij het Ministerie van Onderwijs en de NAVO noch aan uw verklaringen over de démarches van uw neven die de taliban op de hoogte zouden hebben gebracht van uw werk als tolk en op het ministerie.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u de door u aangehaalde vluchtmotieven niet aannemelijk heeft gemaakt, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Wat betreft de dreigbrief van de taliban, de twee appreciatiebrieven van het ministerie van onderwijs, het bewijs van tewerkstelling getekend door de viceminister van onderwijs, de aanbevelingsbrief van de stafchef van de onderwijsminister, een brief aan Kaboel Bank van "Mission Essential Personnel" met de vraag om een rekening te openen, de brief getekend door de politiechef van uw district en de brief gericht aan de districtschef moet worden opgemerkt dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Uw diploma van het middelbaar onderwijs en het puntenblad bevestigen enkel uw opleidingsniveau en het feit dat u in Pakistan heeft gestudeerd. Uw taskara bevestigt enkel uw identiteit en afkomst uit Deh Bala, die in deze beslissing niet meteen ter discussie staan. De brief van de Commissie van Reconciliatie, de aanbevelingsbrief van ASCHIANA en de identiteitskaart van ASCHIANA bevestigen enkel uw tewerkstelling bij beide organisaties.

Ook de medische attesten van de psychiaters Dr. Jeanmart en Dr. Woitchik, blijkens dewelke u aan ernstige angsten depressiestoornissen zou lijden, zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Hoewel begrip kan opgebracht worden voor eventuele psychologische problemen die u zou hebben, dient opgemerkt te worden dat in deze attesten enkel wordt gemeld dat de anxio-depressieve toestand waarin u zich bevindt, vermoedelijk te wijten is aan uw leven als vluchteling in België en de zorgen die u zich maakt over uw gezinsleden die achtergebleven zijn in Afghanistan. Nergens wordt in deze attesten gemeld dat uw psychologische problemen gelieerd zouden zijn aan feiten die hebben geleid tot uw vertrek uit Afghanistan. Belangrijker is echter dat hoewel het attest melding maakt van slapeloosheid en angst, de kwaliteit van de drie gehoren en van de van u opgetekende verklaringen in de vragenlijst van het CGVS duidelijk laat zien dat u over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om uw asielaanvraag op een zelfstandige en functionele manier te verdedigen. U gaf doorheen de verschillende gehoren en bij de invulling van de vragenlijst van het CGVS overigens op geen enkel ogenblik aan omwille van psychologische problemen niet te kunnen antwoorden op de u gestelde concrete vragen betreffende de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. De attesten en de erin op basis van enkele contacten gemaakte vaststellingen betreffende uw psychologische gezondheidstoestand, zijn derhalve niet van aard de aangetaste geloofwaardigheid van uw relaas (zie eerder) te herstellen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielaanvraag ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire

bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en

European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u uw middelbaar diploma heeft behaald in Pakistan en daarna, tussen april 2007 en april 2008, als computeroperator heeft gewerkt bij de Commissie voor Vrede en Reconciliatie in Kaboel (CGVS I, p. 20; CGVS II, p. 11-12). U verklaarde tevens dat u vrijwillig ontslag had genomen en u nooit werd bedreigd vanwege uw job (CGVS II, p. 21). U werkte daarna ook bij ASCHIANA, waar u surveydata omzette in grafieken gedurende vier maanden in 2009. U zou ook enkel zijn gestopt omdat uw contract maar een duur had van een paar maanden en de survey ten einde was gelopen (CGVS II, p. 14). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u Kaboel kent en er veel tijd spendeerde met vrienden en collega's (CGVS II, p. 4-5). Ook in het derde gehoor geeft u blijk van gedegen kennis van Kaboel. Zo legt u vlotte verklaringen af over de regio Deh Mazang waarbij u spontaan vertelt over de nabijgelegen dierentuin, het hoofdkwartier van de verkeerspolitie, de bekende Asmayi Road en de Kaboel-rivier (CGVS III, p. 18). Wanneer u in uw tweede gehoor wordt gevraagd of u zich in Kaboel kan vestigen, zegt u dat u in het vizier werd genomen door de taliban en dat ze u nooit met rust laten wanneer dat gebeurt (CGVS II, p. 24). Zoals eerder in deze beslissing reeds werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw voorgehouden werk als tolk, uw werk bij het ministerie van onderwijs en daaruit volgend, de bedreigingen door de taliban. Zodoende kunnen deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Ten slotte moet worden opgemerkt dat u totaal geen zicht biedt op uw werkelijke arbeidsachtergrond en reële leefsituatie van de afgelopen zes jaar aangezien u zelf beweert dat u tijdens die periode was tewerkgesteld als tolk voor de NAVO en als assistent voor de stafchef van de onderwijsminister, wat reeds als ongeloofwaardig werd bevonden.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*".

Betreffende zijn kennis van zijn collega's-tolken bij de NAVO wijst verzoeker erop dat hij tijdens zijn gehoren aanhaalde dat zij geen persoonlijke informatie deelden. Hij stelt dat het op de basis heel normaal was dat de personen die er werkten geen informatie over zichzelf prijsgaven en dit uit veiligheidsoverwegingen. Hij wijst er ook op dat het een lange tijd geleden is en dat hij niet in staat is om informatie te onthouden. Hij verwijst naar de voorgelegde medische attesten. Betreffende luitenant L. verwacht verweerder onnoemelijk veel, aldus verzoeker. Hij stelt dat soldaten uit het leger aan tolken niets prijsgeven over hun persoonlijke leven uit angst dat hun veiligheid in gevaar zou komen. Hetgeen hij weet over luitenant L. heeft hij tijdens het gehoor reeds vermeld.

Verder stelt verzoeker dat op de militaire basis steeds de afkortingen "COP" en "FOB" werden gebruikt en dat hij was vergeten waarvoor deze afkortingen staan. Hij benadrukt dat hij tijdens zijn gehoor veel uitleg heeft gegeven over "COP" en "FOB", hetgeen volgens hem aantoonde dat hij wel degelijk op de hoogte was van het onderscheid tussen de twee termen.

Aangaande zijn examen voor tolk stelt verzoeker dat dit plaatsvond in Absotor, in het negende district in Kabul. Ten tijde van het gehoor kon hij zich de naam van de basis in Kabul niet herinneren daar het examen plaatsvond in 2010, wat een lange tijd geleden is. Daarom weet hij evenmin meer over welke onderwerpen het examen ging. Hij weet wel nog hoe het examen was opgesteld (meerkeuzevragen en schrijven over iets). Hij wijst erop dat hij was geregistreerd bij MIP-company onder het nummer 10907 AFG, zodat verweerder kan controleren of hij de waarheid heeft gesproken. Hij heeft ook zijn bakkaart getoond, waaruit het bewijs volgt dat hij een rekening van MIP-company heeft geopend.

Wat betreft zijn werk bij het Ministerie van Onderwijs, wijst verzoeker er nogmaals op dat het in Afghanistan niet gebruikelijk is om veel informatie over zichzelf prijs te geven. Dat hij niet veel weet over de job en het leven van G.S. wijst hij aan de structuur van het Ministerie van Onderwijs waarin G.S. boven verzoeker stond. Het zou volgens hem ongepast zijn om te vragen naar de jobinhoud van zijn overste. Betreffende M.S.A. wees verzoeker er tijdens zijn gehoor reeds op dat deze ervoor koos om niets over zijn persoonlijk leven te delen met zijn personeel. Hij wijst er ook op dat hij buiten het werk geen relatie had met A.. W. was reeds voor zijn aanstelling als stafchef werkzaam bij het Ministerie van Onderwijs. Volgens verzoeker is het in Afghanistan heel normaal dat stafchefs geen persoonlijke relatie opbouwen met personen die onder hen werken. Het enige contact is het geven van bevelen die moeten worden opgevolgd, aldus verzoeker. Het niveau van de minister van Onderwijs was zeer hoog en ook de minister koos er daarom voor om geen details over zijn persoonlijk leven te delen met zijn personeelsleden. Binnen het Ministerie moest verzoeker enkel zijn orders uitvoeren en werd hem geen informatie gegeven over taken waarmee een werknemer niets te maken had.

Voorts meent verzoeker dat hij omtrent de problemen met zijn neven alle nuttige informatie heeft gegeven.

Verzoeker stelt dat het cumulatief effect van de inbreuken als vervolging moet worden aanzien. Hij wijst er ook op dat hij in Afghanistan problemen heeft met de taliban en dat de Afghaanse overheid zichzelf niet kan beschermen tegen de taliban, laat staan zijn burgers.

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 en 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, en van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*".

Verzoeker wijst erop dat telkens aan de hand van de meest actuele situatie dient te worden beoordeeld of een persoon het slachtoffer dreigt te worden van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict of het risico loopt om aan onmenselijke behandelingen te worden blootgesteld. Verzoeker wijst erop dat in de bestreden beslissing niet wordt getwijfeld aan zijn identiteit en zijn afkomst uit de Afghaanse provincie Nangarhar. Hij meent dat verweerder ten onrechte voorhoudt dat er een intern vestigingsalternatief bestaat in Kabul omdat hij daar tussen april 2007 en april 2008 heeft gewerkt als computer operator bij de Commissie voor Vrede en Reconciliatie en daarna vier maanden bij ASCHIANA. Het feit dat hij Kabul kent en er af en toe afspraken met vrienden of collega's maakt dat verweerder stelt dat hij de mogelijkheid heeft om zich in Kabul te vestigen, aldus verzoeker. Hij benadrukt dat hij in Kabul geen leven kan opbouwen omdat de Taliban hem zijn hele leven zullen blijven zoeken en hem overal in Afghanistan zullen vinden. Hij wijst erop dat hij goed Engels spreekt, waardoor de Taliban hem als een gevaar beschouwt. Moest hij de mogelijkheid hebben gehad om zich in Kabul te vestigen, dan had hij dat zeker gedaan zodat hij dicht bij zijn familie en vrienden kon blijven, zo stelt verzoeker.

Vervolgens voert verzoeker aan dat er tot op heden nog steeds aanvallen en veiligheidsincidenten plaatsvinden in Kabul-stad en dat de veiligheidssituatie er allerminst stabiel is. Volgens hem is het niet uitgesloten dat er burgerslachtoffers vallen en is het aantal burgerslachtoffers nog steeds zeer hoog. Verzoeker verwijst vervolgens naar een reeks rapporten en pers- en internetartikels, waaruit hij afleidt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan en in Kabul is verslechterd. Hij wijst er ook op dat hij ingeval van gedwongen terugkeer naar Afghanistan aan zijn lot zal worden overgelaten op de luchthaven van Kabul en *de facto* een IDP zal worden. Omwille van het ontbreken van een overeenkomst tussen België en Afghanistan worden Afghanen die uit België worden uitgewezen niet beschouwd als "*terugkeerders*" en bestaan zij niet voor de Afghaanse overheid. Zij zijn niet traceerbaar en krijgen geen hulp van het Afghaanse Ministerie voor Vluchtelingen en Terugkeerders, aldus verzoeker. Zij worden overgeleverd aan het geweld en de gewapende groeperingen. Zij zullen worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen overeenkomstig artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM). Zij kunnen zich onmogelijk vestigen en de noodzakelijke toegang tot basiszorg, waaronder onderwijs en gezondheidszorg, wordt hen ontnomen. Verzoeker wijst eveneens op de precaire situatie van teruggekeerden, die een bijzondere categorie van "people of concern" vormen. Verder voert verzoeker aan dat tevens het risico op mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet hoog is en dat de broodnodige humanitaire hulp uitblijft. Hij acht verweerder's interpretatie van de subsidiaire beschermingsstatus te beperkt omdat de humanitaire gevolgen van een gewapend conflict worden verwaarloosd. Verzoeker stelt dat de vrees dat de terugtrekking van de buitenlandse troepen en het recent opduiken van Islamitische Staat zal ontstaan in een burgeroorlog, steun vindt in de huidige veiligheidssituatie en dat verweerder in wezen blind is voor deze situatie.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een bundel met rapporten en pers- en internetartikels (stukken 3-13).

Per drager brengt verweerder op 26 januari 2017 samen met een aanvullende nota het EASO "*Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*" van november 2016 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Ter terechtzitting legt verzoeker samen met een aanvullende nota de volgende stukken neer: een bewijs van zijn tewerkstelling als tolk, een bevestiging van zijn problemen door het Afghaanse Ministerie van Onderwijs, een door de lokale autoriteiten en stamhoofden bevestigde verklaring van verzoeker, twee contracten aangaande zijn tewerkstelling bij het Afghaanse Ministerie van Onderwijs, een verzendingsbewijs, een foto en een internetartikel (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil

(wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Waar verzoeker stelt dat minstens “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” kan dan ook niet worden aangenomen.

Verzoeker voert aan dat hij door de taliban wordt bedreigd omwille van zijn tewerkstelling als tolk bij de NAVO en vervolgens bij het Afghaanse Ministerie van Onderwijs. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde tewerkstelling als tolk bij de NAVO, noch aan zijn werk bij het Ministerie van Onderwijs, gelet op zijn gebrekkige kennis over zijn collega's en oversten, (ii) bijgevolg evenmin geloof kan worden gehecht aan de problemen met de taliban die door zijn neven zouden zijn veroorzaakt, (iii) de door hem voorgelegde documenten (zie map ‘Documenten’ in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen, en (iv) hij niet aantoont dat zijn psychiatrische problemen hem zouden hebben gehinderd bij zijn gehoren of bij het afleggen van zijn verklaringen.

Waar verzoeker verschillende malen doorheen zijn verzoekschrift aanvoert dat zijn oversten en collega's geen persoonlijke informatie over hun leven deelden, dient erop gewezen dat verzoeker tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) van 6 september 2016 (hierna: gehoor III) verklaarde dat hij en zijn collega's bij de NAVO in Logar “zeer close” waren (gehoor III, p. 9). Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker over zijn directe collega-tolk bij de NAVO, de heer O., enkel kan zeggen wat diens bijnaam was en dat hij een goed mens was. Dergelijke informatie is dermate beperkt dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over zijn tewerkstelling als tolk. Dat in Afghanistan op de basis waar hij zou hebben gewerkt geen enkel ander aspect van informatie over collega's kan geweten zijn dan de bijnaam en het feit of het al dan niet om een goed mens gaat, is geheel ongeloofwaardig. Overigens kan niet worden ingezien hoe verzoeker de goede aard van het karakter van zijn collega's, zowel tijdens zijn werkzaamheden als tolk als gedurende zijn job op het Ministerie van Onderwijs, zou kunnen inschatten indien hij geen persoonlijke informatie zou hebben gekregen over deze mensen. Het loutere feit dat het lang geleden is dat verzoeker er werkte, is geen afdoende verklaring voor zijn gebrekkige kennis. Redelijkerwijze kan immers worden verwacht dat verzoeker, die in België internationale bescherming vraagt naar aanleiding van zijn beweerde werkzaamheden, op een coherente, geloofwaardige en doorleefde wijze deze werkzaamheden aannemelijk kan maken, *quod non in casu*. Uit een lezing van de gehoorverslagen blijkt voorts dat verzoeker geenszins “veel uitleg” heeft gegeven over “COP” en “FOB”, in tegendeel, hij meende dat het om legeronderdelen ging (gehoor III, p. 5), hetgeen niet correct is.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat zijn examen voor tolk plaatsvond in Absotor, negende district in Kabul, komt hij niet verder dan het opwerpen van een *post factum*-verklaring. Het loutere feit dat G.S. binnen het Ministerie van Onderwijs een hogere positie innam dan verzoeker, doet evenmin afbreuk aan feit dat het niet aannemelijk is dat verzoeker geen enkele bijkomende informatie kan geven over deze persoon dan dat hij er werkte als adviseur, terwijl hij drie jaar voor dit Ministerie zou hebben gewerkt. In de bestreden beslissing wordt overigens terecht vastgesteld dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker, als medewerker van een stafchef van het Afghaanse Ministerie van Onderwijs, een gedegen kennis heeft van de projecten waarmee dit Ministerie ten tijde van zijn tewerkstelling bezig was. Betreffende deze stafchef wordt er in de bestreden beslissing overigens eveneens terecht opgemerkt dat verzoekers verklaringen over de relatie tussen deze stafchef en zijn oom, een relatie dankzij dewelke verzoeker deze job zou hebben kunnen krijgen, tekortschieten.

Omtrent de problemen met zijn neven, komt verzoeker in onderhavig verzoekschrift niet verder dan de blote bewering dat hij meent alle nuttige informatie omtrent dit thema reeds te hebben gegeven. Dergelijk verweer kan bezwaarlijk worden beschouwd als een dienstige poging om de motieven in de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er geenszins in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Aan het voorgaande voegt zich bovendien toe dat de door verzoeker ter terechtzitting neergelegde documenten (rechtsplegingsdossier, stuk 9) eens te meer afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag. Immers dient vastgesteld dat het document ter staving van zijn werkzaamheden als tolk een andere geboortedatum vermeldt dan opgegeven door verzoeker, namelijk 1 januari 1985 in de plaats van 8 december 1985 (zie verzoekschrift, p. 1). Bovendien vermeldt dit document dat verzoeker op 16 mei 2010 zou zijn aangeworven, terwijl verzoeker verklaarde dat dit in april 2010 zou zijn geweest (gehoorverslag CGVS 30 maart 2016 (hierna: gehoor I), p. 22). Ook op het tweede contract van verzoeker bij het Ministerie van Onderwijs wordt een andere geboortedatum weergegeven dan door verzoeker opgegeven (24/12/1393 in de plaats van 17/09/1364; zie gehoor I, p. 6). Tevens staat vermeld dat verzoeker ongehuwd is, terwijl hij zelf verklaarde wel degelijk gehuwd te zijn (gehoor I, p. 24). Verder komt ook het erop vermelde nummer van zijn taskara niet overeen met het nummer dat op zijn taskara zelf wordt vermeld (zie map 'Documenten' in het administratief dossier). Tevens dient vastgesteld dat het derde contract een totaal andere opmaak heeft dan het voorgelegde tweede contract. Overigens kan niet worden ingezien waarom een derde contract werd opgemaakt met een geldigheid van 20 maart 2012 tot 20 december 2012, terwijl het tweede contract geldig zou zijn van 21 december 2012 tot 21 juni 2013. Dergelijke tegenstrijdigheden en ongerijmdheden doen afbreuk aan zowel de bewijswaarde van deze documenten als aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag.

Betreffende de bevestiging van zijn problemen door het Afghaanse Ministerie van Onderwijs en een door de lokale autoriteiten en stamhoofden bevestigde verklaring van verzoeker (rechtsplegingsdossier, stuk 9) dient vastgesteld dat deze werden opgesteld op vraag van verzoeker, hetgeen reeds het gesolliciteerd karakter ervan aantoonde. Daarenboven blijkt uit de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Afghaanse documenten gemakkelijk (tegen betaling) verkrijgbaar zijn. Tevens dient erop gewezen dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Betreffende de foto (rechtsplegingsdossier, stuk 9) dient vastgesteld dat foto's steeds een beperkte bewijswaarde hebben, gelet op de manipuleerbaarheid ervan naar tijd, plaats en omstandigheden. Uit de foto valt bovendien geenszins af te leiden dat verzoeker effectief werkzaam zou zijn op de afgebeelde plaats. Overigens dient tevens te worden opgemerkt dat verzoeker in zijn aanvullende nota geen enkele concrete informatie geeft over de wijze waarop hij aan de voormelde documenten is geraakt of waarom hij deze niet eerder kon voorleggen. Het bijgevoegde zendingsbewijs (rechtsplegingsdossier, stuk 9) toont immers enkel aan dat verzoeker post heeft ontvangen uit Kabul. De overige door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 3-13 en rechtsplegingsdossier, stuk 22 van stuk 9) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Waar verzoeker verwijst naar de voorgelegde medische attesten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier), dient vastgesteld dat nergens in deze attesten melding wordt gemaakt van geheugenproblemen of van het feit dat verzoeker niet in staat zou zijn tot het op een normale wijze ondergaan van een gehoor of tot het afleggen van geloofwaardige en coherente verklaringen. Er wordt immers enkel melding gemaakt van stress, angst, slaapproblemen en dit naar aanleiding van zijn asielaanvraag. Verzoeker kan dan ook niet dienstig naar deze attesten verwijzen teneinde de hiervoor vastgestelde tegenstrijdigheden, gebrekkigheden en ongerijmdheden te verschonen. Voor het overige dient erop gewezen dat verzoeker zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure, voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielaanvraag niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit het EASO “*Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*” van november 2016 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het EASO “*Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*” van november 2016 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie het EASO “*Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*” van november 2016 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7)) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende

of ononderbroken gevechten. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat het EASO "*Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*" van november 2016 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7) kan worden afgeleid dat de acties van IS in Afghanistan tot nu toe in hoofdzaak zijn gericht tegen de taliban. In de provincie Nangarhar is een algemene opstand gaande tegen de taliban. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan. Hoger kwam evenwel vast te staan dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 3-13 en rechtsplegingsdossier, stuk 22 van stuk 9) ligt immers in dezelfde lijn als de door verweerder bijgebrachte informatie. Het loutere feit dat verzoeker een meer recent internetartikel voorlegt, betekent op zich niet dat voormelde analyse achterhaald zou zijn. Uit dit artikel blijkt immers op zich niet dat de situatie in de stad Kabul actueel dermate zou zijn gewijzigd dat er wel sprake zou zijn van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u uw middelbaar diploma heeft behaald in Pakistan en daarna, tussen april 2007 en april 2008, als computeroperator heeft gewerkt bij de Commissie voor Vrede en Reconciliatie in Kaboel (CGVS I, p. 20; CGVS II, p. 11-12). U verklaarde tevens dat u vrijwillig ontslag had genomen en u nooit werd bedreigd vanwege uw job (CGVS II, p. 21). U werkte daarna ook bij ASCHIANA, waar u surveydata omzette in grafieken gedurende vier maanden in 2009. U zou ook enkel zijn gestopt omdat uw contract maar een duur had van een paar maanden en de survey ten einde was gelopen (CGVS II, p. 14). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u Kaboel kent en er veel tijd spendeerde met vrienden en collega's (CGVS II, p. 4-5). Ook in het derde gehoor geeft u blijk van gedegen kennis van Kaboel. Zo legt u vlotte verklaringen af over de regio Deh Mazang waarbij u spontaan vertelt over de nabijgelegen dierentuin, het hoofdkwartier van de verkeerspolitie, de bekende Asmayi Road en de Kaboel-rivier (CGVS III, p. 18). Wanneer u in uw tweede gehoor wordt gevraagd of u zich in Kaboel kan vestigen, zegt u dat u in het vizier werd genomen door de taliban en dat ze u nooit met rust laten wanneer dat gebeurt (CGVS II, p. 24). Zoals eerder in deze beslissing reeds werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw voorgehouden werk als tolk, uw werk bij het ministerie van onderwijs en daaruit volgend, de bedreigingen door de taliban. Zodoende kunnen deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Ten slotte moet worden opgemerkt dat u totaal geen zicht biedt op uw werkelijke arbeidsachtergrond en reële leefsituatie van de afgelopen zes jaar aangezien u zelf beweert dat u tijdens die periode was tewerkgesteld als tolk voor de NAVO en als assistent voor de stafchef van de onderwijsminister, wat reeds als ongeloofwaardig werd bevonden.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien."

Waar verzoeker opmerkt dat hij zich volgens verweerder in Kabul zou kunnen vestigen omdat hij er heeft gewerkt en er af en toe afsprak met vrienden en collega's, dient herhaald dat in de bestreden beslissing terecht als volgt wordt gesteld: "*UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de*

regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.” (de Raad onderlijnt) Waar verzoeker verwijst naar zijn problemen met de taliban, dient erop gewezen dat hoger reeds werd vastgesteld dat aan zijn problemen met de taliban geen geloof kan worden gehecht. Op welke wijze het feit dat hij erg goed Engels spreekt, de toepassing van een intern vestigingsalternatief in zijn hoofde zou kunnen beletten, kan niet worden ingezien, integendeel. Verzoeker wijst er nog op dat hij in geval van een terugkeer naar Afghanistan noodgedwongen een IDP zal zijn die volledig aan zijn lot zal worden overgelaten. Rekening houdende met verzoekers profiel (diploma, talenkennis en beroepservaring) toont Verder laat verzoeker na *in concreto* aan te tonen dat hij ingeval van terugkeer naar Kabul zou worden geconfronteerd met socio-economische omstandigheden die dermate precair zijn dat zij een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM of een reëel risico op ernstige schade zouden vormen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER